

mindelige Tillid, hvorpaa Stillingen som Notarius gør Krav, saa meget mere som det ikke kan undgaas, at Udstrækningen af slige Forbudsbestemmelser altid bliver noget tvivlsom og usikker. Kommissionen har derhos ikke kunnet se bort fra den Kendsgerning, at man andet Steds, hvor Sagfører- og Notarvirksomhed har været forenet, nu i Kraft af Erfaringens Vidnesbyrd synes at være kommet til den Anskuelse, at dette ikke er ønskeligt. I Tyskland, hvor en Forening af disse Funktioner i lang Tid har været den almindelige Ordning uden for de Territorier, hvor den oprindelige franske Ret gælder, har saaledes den almindelige Mening i de senere Aar med stor Bestemthed udtalt sig for, at de, ligesom i Frankrig, bør adskilles. Naar denne Grundsætning skal fastholdes, vil det imidlertid efter vore Forhold næppe være muligt at tilvejebringe en fyldestgørende Indretning af Notarialvæsnet paa Grundlag af den ovenangivne Betragtning af Notarerne som offentlig autoriseret Næringsdrivende. At en saadan Ordning har kunnet gennemføres i Frankrig, finder sin Forklaring i den særegne Udvikling, Notarialvæsnet har faaet ifølge den franske Lovgivning, som tillægger alle notarialiter attesterede Dokumenter Eksigibilitet, og overhovedet udstrækker Notarernes Virkekreds langt ud over de Grænser, vor Ret afstikker i saa Henseende. Derimod er det uantageligt, at der hos os — bortset fra Kjøbenhavn — skulle kunne findes et tilstrækkeligt Antal Mænd uden for Sagførerstanden, som vare egnede og derhos villige til at overtage Udførelsen af Notarialforretningerne imod at oppebære de dermed forbundne Sportler*). Selv om man gaar ud fra den Betragtning, at Funktionen som Notarius efter sin Natur i og for sig ikke er en Embedsgerning, synes dog herefter praktiske Grunde at tale for hos os at blive staaende ved en Ordning, der i Lighed med vor nugældende Ret henlægger Notarialforretningerne til egentlige Statsembedsmænd. Om at oprette særlige Statsembeder for disse Forretninger vil der imidlertid efter Forholdene uden for Kjøbenhavn ikke kunne være Tale, allerede af finansielle Grunde, og Spørgsmaalet indskrænkes derefter til, om Notarialforretningerne skulle henlægges til Politimestrene eller til Underretterne“.

Dette sidste Spørgsmaal har nærværende Kommissions Flertal ligesom den tidligere Kommission besvaret derhen, at Notarialforretningerne formentlig rettest henlægges til Underretsdommeren, medens et Mindretal (*Oet. Hansen* og *Nyholm*), hvis man ikke drister sig til at overdrage dem til dertil særlig autoriserede Sagførere, i alt Fald finder, at de naturligst henlægges til Politimesteren, da de efter dette Mindretals Anskuelse i Virkeligheden intet have med Dommerhvervet at gøre.

Med nærværende Paragraf maa sammenholdes § 6, ifølge hvilken Kære for Landsretten kan rejses i Anledning af Unrettens Afgørelser vedrørende de i litr. a, c, d og f ommeldte Forhold.

§ 17.

Naar Antallet af Stadsretsdommere foreslaas ansat til en Justitiarius og indtil 20 andre Dommere, er Tanken heri følgende: Antallet af Afdelinger til Behandling af Straffesager kan næppe sættes lavere end henimod 10, idet disse Afdelinger jo ikke blot skulle have det store Antal Underretssager til Behandling og Paakendelse, men tillige skulle have Ledelsen af Forundersøgelsen i de Straffesager, der skulle paakendes ved Landsret. Antallet af Civilkamre kan derhos ikke sættes lavere end 6, da disse skulle træde i Stedet for den nuværende Gældskommission med dens 2 Dommere samt de nuværende Civilkamre ved Kriminal- og Politiretten, ved hvilke private Politisager behandles, og desuden skulle besørge Sø- og Handelssagerne paa indtil 400 Kr. (jfr. § 9, 3die Stykke) samt overhovedet alle Gældssager paa 200—400 Kr. foruden endnu en Del Sager (se Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje § 2 og § 11), alt med Vejledningspligt for Dommerne, naar Parterne ikke møde ved Sagførere. Desuden vil det være nødvendigt at beskikke 2 af Stadsrettens Dommere til Fogder, dels fordi Kongens Foged alt nu er overbebyrdet, dels fordi fremtidig ogsaa Tvangsauktioner skulle besørges af Fogden. Endelig kan heller ikke Tallet af de til Skifteforvaltere beskikkede Dommere sættes lavere end 2, naar disse personlig skulle lede Skifterne, forhandle med Parter o. s. v. og ikke være nødte til at overlade det meste af Arbejdet til Fuldmægtige og Sagførere.

Det er Tanken, at ikke blot Fogedstillingerne, men ogsaa Skifteforvalterstillingerne skulle være af mere varig Karakter, for at Indehaverne kunne opnaa den Rutine, som netop ved disse sidste

*) Disse have i de fleste Jurisdiktioner uden for Kjøbenhavn ordentligvis kun udgjort 100—200 Kr. aarlig.